

## 1. De storm op het meer (HSV)

Er wordt in de evangeliën 2x over een storm op het meer van Galilea gesproken en we kunnen veel leren, uit wat Jezus in die storm tegen Zijn discipelen sprak.

We gaan eerst naar Marcus 4:37 en verder:

*37 En er stak een harde stormwind op en de golven sloegen over in het schip, zodat het al volliep.*

Niet maar een gewone, maar een harde stormwind stak op. De golven sloegen niet alleen tegen het schip maar ze sloegen in het schip, en het schip liep vol.

Dat is een groot probleem als je visser of zeeman bent. Maar hoe is het, als de levens stormen in ons leven woeden en wij het gevoel hebben: "de maat is vol".

Maar als Jezus aan boord is en wij vertrouwen in Hem hebben, dan komt het goed. Hoe was het met Jezus Zelf aan boord van dat zinkende schip.

*38a En Hij lag in het achterschip te slapen op een hoofdkussen.*

Jezus lag daar, in alle rust, op het achterschip, op een hoofdkussen te slapen. Hij was moe als mensen Zoon en Hij lag daar te rusten.

Hij was vol vertrouwen in de zorg en leiding van Zijn hemelse Vader en Hij wist het: Geen zorgen, wij komen veilig aan de overkant.

*38b En zij wekten Hem.*

En Zijn discipelen maakten hem wakker met een verwijt:

*38 En zij wekten Hem en zeiden tegen Hem: Meester, bekommert U zich er niet om dat wij vergaan?*

Rabbi, het schip loopt vol en wij staan op het punt om met man en muis te vergaan en U ligt daar onbekommerd te slapen!

*39 En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zei tegen de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en er kwam een grote stilte.*

Jezus ging staan en sprak Zijn machtswoord uit tegen de wind: Zwijg, wees stil! En het werd niet alleen stil maar er kwam een grote stilte, het werd volkomen stil.

*40 En Hij zei tegen hen: Waarom bent u zo angstig? Hebt u dan geen geloof??*

En dat is de les voor ons als wij zo nu en dan figuurlijk gesproken in een storm terecht komen.

Hij ging er van uit, dat Zijn discipelen - net als Hij - zonder angst of vrees zouden zij, vol vertrouwen in de zorg en leiding van hun hemelse Vader. Hij wist het: Wij komen veilig aan de overkant.

Hij bestrafte de wind en in de stormen van het leven mogen ook wij geloven in het woord, dat de Heere in een zeer nijpende situatie tot Mozes sprak.

Hij sprak toen: De Heere zal voor u strijden, en u moet stil zijn. (Ex. 14:14). Dit woord gaan we even uit ons hoofd leren.

*41 En zij vreesden met grote vrees en zeiden tegen elkaar: Wie is Deze toch, dat*

*zelfs de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?*

Wie is Deze toch! Ja, wij dienen Hem, die alle macht heeft, in hemel en op aarde.

En nu gaan we naar Mattheus 14:22 en gaan we daar lezen over een andere storm.

*22 En meteen dwong Jezus Zijn discipelen in het schip te gaan en voor Hem uit te varen naar de overkant, terwijl Hij de menigte weg zou sturen.*

Nooit en nergens lezen we, dat Jezus zijn discipelen ergens toe dwong maar hier wel.

De reden daarvoor wordt genoemd in het Johannes evangelie (6:15), waar juist voor de geschiedenis over de storm op het meer, toen Hij meer dan 5000 mannen, vrouwen en kinderen met 5 broden en 2 vissen had gevoed, het volgende wordt genoemd:

Omdat Jezus nu wist dat zij zouden komen en Hem met geweld mee zouden nemen om Hem koning te maken, trok Hij Zich opnieuw terug op de berg, Hij Zelf alleen.

Geheel alleen: Hij had die gemeenschap met zijn Vader nodig; die gemeenschap was onontbeerlijk voor Hem.

Hij dwong zijn discipelen dus in het schip te gaan om Hem vooruit te varen, naar de overkant. Die overkant was ongeveer 7 kilometer ver weg.

*23 En toen Hij de menigte weggestuurd had, klom Hij de berg op om er in afzondering te bidden. Toen het avond was geworden, was Hij daar alleen.*

Jezus zond de menigte weg. Dit omdat Hij doorzag, dat zij Hem met geweld wilden meevoeren om Hem koning te maken.

Er staat zo mooi in het Marcus evangelie bij vermeld:

Toen Hij afscheid van hen genomen had (dat wil zeggen van de scharen) , ging Hij naar de berg om te bidden.

Hij draaide zich niet zo maar om. Nee, Hij nam afscheid van de scharen en dat klinkt liefdevol en vriendelijk.

Hij zond ze niet zo maar, met lege magen naar huis, nee, Hij had ze eerst gevoed met brood en vis.

Toen de scharen dit grote wonder hadden beleefd, was het ook van hun kant niet zo verwonderlijk dat zij Hem met geweld wilden meevoeren om Hem koning te maken.

Het is ook voor ons nodig, om helemaal alleen met Jezus en de Vader te zijn voor een tijd van lofprijs, dankzegging en gebed, zoals 1 Johannes 1:3/4 ons noemt:

En deze gemeenschap van ons is er ook met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap volkomen wordt.

*24 Het schip was al midden op de zee (NBG: vele stadiën van het land verwijderd) en verkeerde in nood door de golven, want ze hadden de wind tegen..*

Johannes schrijft in zijn evangelie dat het schip ongeveer 25 á 30 stadiën van het land verwijderd was en die afstand is ongeveer 5 km.

De wind was tegen; het schip werd geteisterd door de golven (NBG) en de discipelen probeerden al roeiend naar de overkant te komen. Er staat in het Johannes evangelie dat zij roeiden.

En in zo'n storm kan je daar hondsmoe worden. Toch had Jezus hen de opdracht gegeven om naar de overkant te varen.

*25 Maar in de vierde nachtwake kwam Jezus naar hen toe, lopend over de zee.*

De vierde nachtwake ligt tussen 3 en 6 uur 's morgens. Die vierde nachtwake werd in die tijd "hanengekraai" genoemd.

In Marcus 6:48a staat zo mooi:  
*En Hij zag dat zij veel moeite moesten doen (zich aftobben) om het schip vooruit te krijgen, want zij hadden de wind tegen;*

Al was het donker en waren zijn discipelen al 5 km ver weg ... Jezus zag hun vele moeite, Jezus zag dat zij zich aftobden om vooruit te komen.

De discipelen hadden de wind tegen en ze moesten roeien om vooruit te komen; zij tobden zich af. En wanneer wij in een situatie in ons leven ons aftobben, dan heeft Jezus daar ook weet van. Hij leeft met ons mee!

Er staat hier in Marcus 6:48b " *En omstreeks de vierde nachtwake kwam Hij, lopend op de zee, naar hen toe en wilde hen voorbijgaan.*

Letterlijk staat in de grondtekst, dat Hij wandelde, rustig voortschreed over de zee, zonder schijnbaar notitie van hen te nemen, want Hij deed alsof Hij hen voorbij wilde gaan.

We gaan terug naar Math. 14:26 waar staat:

*26 Toen de discipelen Hem over de zee zagen lopen, raakten zij in verwarring en zeiden: Het is een spook! En zij schreeuwden van angst.*

Het moet een wonderlijke en voor hen angstig aanblik geweest zijn. Geen wonder, dat zij meenden te doen te hebben met een spook. In het Grieks wordt hier genoemd het woord: *phantasma* en ons Nederlands woord *fantasie* is daaraan verwant.

In het Marcus evangelie staat hierover genoemd dat zij luide schreeuwden. Want, zo staat het daar, allen zagen Hem en werden verbijsterd.

Die woorden "allen zagen Hem" staan er niet voor niets vermeld door Marcus want als maar enkele van de twaalfen Hem zagen, zou je nog aan gezichtsbedrog kunnen denken.

Ze meenden dat het een spook was dat zij zagen, en zij bedoelden: daar gaat een geest, iemand zonder lichaam want een mens met een lichaam kan toch niet over het water lopen.

*27 Maar meteen sprak Jezus hen aan en zei: Heb goede moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!*

Terstond roept Jezus deze heerlijke woorden: heb goede moed! Daarna maakt Jezus zijn identiteit bekend: Ik ben het en voegt de heerlijke woorden daar aan toe: weest niet bevreesd!

In zo'n toestand kunnen kalmerende woorden, gesproken door een bekende rustige stem, een machtige uitwerking

hebben. Vandaar dat Jezus meteen hen aan sprak met de woorden: Heb goede moed, Ik ben het, weest niet bevreesd.

Letterlijk staat in de grondtekst voor die laatste woorden: *Houdt op bang te zijn.*

Die drie korte zinnen, die Jezus hen toeriep, zullen zij zelfs onder het bulderen van de wind hebben verstaan.

De les en de troost uit deze geschiedenis voor ons:

- Jezus ziet ons als wij ons aftobben.
- In de stormen van het leven zegt Hij: Heb goede moed, Ik ben er bij.
- Geen reden om angstig of bezorgd te zijn: Hij zegt: Houdt op bang te zijn.

En nu gaan we naar vers 28:

*28 Petrus antwoordde Hem en zei: Heere, als U het bent, geef mij dan bevel over het water naar U toe te komen.*

*29 Hij zei: Kom! En Petrus klom uit het schip en liep op het water om bij Jezus te komen.*

Eén woord van Jezus was voor Petrus voldoende om in het geloof het onmogelijke te doen!

De les:

Op elk woord van God kunnen we bouwen. Geloof het woord, ga er naar handelen en het onmogelijke wordt mogelijk.

*29 En Petrus klom uit het schip en liep op het water om bij Jezus te komen..*

Ik heb eens een soort schilderij, een afbeelding van dit tafereel gezien, dat een

broeder in zijn kamer had opgehangen. Prachtig om te zien en ook opbouwend.

Petrus kon uit de boot stappen op grond van dit woord van Jezus. Hij kon op de golven lopen, zolang hij Jezus – die ook het Woord genoemd wordt – in zijn vizier had.

*30 Maar toen hij op de sterke wind lette, werd hij bevreesd, en toen hij begon te zinken, riep hij: Heere, red mij!!*

Toen hij zag op de wind en op de golven, begon hij te zinken. Hij riep het uit (in de NBG staat: Hij schreeuwde het uit: Heere, red mij!

Petrus zag op de omstandigheden om zich heen: de harde wind en de hoge golven. Hij wend zijn oog af van het levende Woord, de Heere Jezus en toen ... toen begon hij te zinken.

*31 Jezus stak meteen zijn hand uit, greep hem vast en zei tegen hem: kleingelovige, waarom hebt u getwijfeld?*

Waarom twijfelen ? In het Duitse woord *zweifeln* zit het woord "twee". Twijfel is dus iets, waarbij iemand niet meer op één persoon of één zaak gericht is.

Wij moeten in dit leven op één Persoon, en dat is Jezus en op één zaak, en dat is zijn woord, gericht zijn.

*32 En toen zij in het schip geklommen waren, ging de wind liggen..*

Opeens werd het stil. De wind had zijn Meester herkend en legde zich neer.

En Johannes voegt hier nog aan toe:

*En meteen bereikte het schip het land, waar zij naar toe voeren. (6:21)*

Dat is ook iets bijzonders: het schip bereikte terstond, en dat is meteen, het land waar zij heen gingen.

Vijf wonderen in deze wonderbare geschiedenis, op elke vinger van je hand één.

1. Jezus zag vanaf de berg op 5 kilometer afstand, dat zijn discipelen zich aftobden.
2. Jezus kent onze nood en ziet het als wij ons aftobben.
3. Jezus loopt kalm en rustig vertrouwend op het water. Hij had Zelf gezegd: alle dingen zijn mogelijk bij God.
4. Petrus loopt op het water richting Jezus nadat de Heere tot hem gesproken had: Kom !
5. Terstond bereikte het schip het land, waar ze naar toe moesten.

Toen Jezus in de boot klom, ging de wind liggen. Hij stilt elke storm in ons innerlijk, als wij maar op Hem vertrouwen.

En dan het laatste vers van deze wonderbare geschiedenis t.w. vers 33

*Zij die in het schip waren, kwamen Hem aanbidden en zeiden: Werkelijk, U bent de Zoon van God!*

Wie maar de goede God laat zorgen  
en op Hem hoopt in 't bangst gevaar,  
is bij Hem veilig en geborgen,

die redt Hij goddelijk, wonderbaar:  
wie op de hoge God vertrouwt,  
heeft zeker op geen zand gebouwd.

Treed vrolijk voort op 's Heren wegen,  
neemt zijn gebod getrouw in acht.  
't Wordt eindelijk alles u ten zegen,  
wanneer gij daarop biddend wacht.  
En wie gelovig op Hem ziet,  
weet zeker: Hij verlaat ons niet.